

[Oluf Pedersen.]

ikke, trods Tilslutning fra et betydeligt Flertal, at faa ind i Ændringsforslagene.

Vi kan ikke være tilfredse med dette Resultat. Selv om jeg mener, at Ændringsforslagene er Forbedringer, og vi vil anbefale disses Vedtagelse, saa er der dog ogsaa mindre Forringelser imellem, men den tiltrængte betydelige Forbedring, som jeg havde haabet paa at faa til Loven om Erhvervelse af fast Ejendom, lykkedes det ikke at naa til fuld Enighed om, og det til Trods for, at den var bebudet af Indenrigsministeren, og at en Skærpelse af denne Lovgivning var anbefalet fra fire Partiers Ordførere. Dette er en sørgelig Sandhed, som vi beklager; den kan blive skæbnesvanger for den offentlige Økonomi, og vi fralægger os ethvert Ansvar for, at en Afgift ved Salg af fast Ejendom ikke er kommet med. Havde vi haft Magt til at faa den ind i Ændringsforslagene, var den ikke blevet udeladt. Jeg mener, at denne Udeladelse af det væsentlige er uforvarselig. Naturligvis maa vi som Deltagere i det nationale Samarbejde med et særligt Formaal for Øje bøje os for, hvad dette kræver, men jeg siger aabent, at det ogsaa er et fælles Formaal for dette Samarbejde at holde Orden i den offentlige Økonomi.

Vi er i Dag ude i store Forpligtelser for den danske Stat, og der maa sættes ind med al Kraft for at begrænse disse Forpligtelser. Her nytter det ikke bare at lade staa til. Alligevel er store Skatter nødvendige, nogle faa Millioner Kroner forslaar ikke, og det er naturligt at sætte ind over for al ufortjent Gevinst — vi skal endda være lykkelige, om vi kan nøjes med det.

Retsforbundet ønsker ikke blot at begrænse Udgifter og Risiko, vi ønsker ogsaa at skaffe Dækning for de Forpligtelser, der er indgaaet, og derfor har vi paa Grundlag af Indenrigsministerens Forslag udarbejdet det Forslag til Lov om Afgift paa Salg af fast Ejendom, som jeg har redegjort for i Betænkningen. Vi er jo Tilhængere af Grundskyld, som inddrager hele den samfunds-skabte Jordværdi til Fællesskabet, men vi tror ikke, at Tiden er inde for, at Tanken kan vinde den almindelige Tilslutning, som er nødvendig for dens Gennemførelse under Samarbejde. Men jeg troede, det havde været muligt at sætte en Bom for en ny Uret. Derfor foreslog vi, at der ved Salg af Ejendom skulde finde en Omvurdering Sted, og at de $\frac{3}{4}$ af den ved Vurderingen fastsatte Stigning skulde inddrages til det offentlige, derved at Beløbet fradroges i den mellem Køber og Sælger aftalte Købesum og for-

blev indestaaende i Ejendommen som en offentlig Prioritet. Af denne Prioritet skulde saa Køberen betale 4 pCt. til Staten, det vil sige 3 pCt. aarlig af hele den ansatte Stigning, men saaledes at Afgiften blev konjunkturbestemt, stigende eller faldende med Ansættelsen ved senere almindelige Vurderinger. Hvis vi igen faar Ejendommene ned paa samme Prisniveau som før Krigen, vilde den Afgift falde bort. For Ansættelsen ved Omvurderingen gjaldt, at den højest kunde ansættes til Salgsprisen for fast Ejendom, opgjort efter Stempeloven. Var en Ejendom steget fra 50 000 til 60 000 Kr., vilde Sælgerens Afgift, de $\frac{3}{4}$ af Stigningen, blive 7 500 Kr., og Køberen skulde indtil næste Vurdering svare en Afgift paa 300 Kr. aarlig til Staten, men faldt Ejendommen til det gamle Prisniveau, skulde han være fri for denne Afgift.

Dette er ikke urimeligt over for Sælgeren, thi vel er Penges Værdi gaaet noget ned, men Forholdet til hans Kreditorer kan jo afvikles med det aftalte Beløb i Kroner. At man kun inddrog de $\frac{3}{4}$, gav ogsaa Plads for en Fejlmargen. For Køberen betød det formindsket Risiko og jo ogsaa en mindre Chance, altsaa en Begrænsning af Spekulationen.

Samtidig foreslog vi, at den Grundstigningsskyld, vi har, og som virker ganske taabeligt, naar det gælder Salg af Parceller, blev ophævet i de Tilfælde, hvor man kom til at svare denne Salgsafgift. Jeg tror, det er paa høje Tid, at denne Lovbestemmelse, der var et Led i Kanslergadeforliget, bliver ophævet.

Naar jeg, som er Tilhænger af Afgift paa Jorden, ogsaa i Ændringsforslaget medtog Bygningsværdien, skyldes det, at der under Krigen er en ufortjent Gevinst ogsaa paa dette Omraade. Under normale Forhold er det kun Jorden, der stiger, og en Afgift af Værdistigningen paa Bygninger vil da være uden praktisk Betydning, da der jo kun skal svares af den fremkomne Stigning i selve Værdien og alle Nybygninger og Forbedringer, der sker, ikke er afgiftspligtige, men skal fradrages ved Ansættelsen. Man vilde ved det foreslaede hindre, at Pengene blev draget ud af Erhvervslivet, saa at de unge kom til at betale urimeligt, for her har vi jo smertelige Erfaringer fra den tidligere Verdenskrig, og jeg gik ud fra, at der var ingen, som ønskede, at denne Ulykke skulde gentages.

De sidste Tal, jeg har for Prisstigningen, viser, at Prisen for de store Landejendomme er steget fra gennemsnitlig 9,7 pCt. over Vurderingen i Aarene 1937—39 til i de tre